

Ob najvišji uri

Jaša
Zlobec

ROMANCA tvoji nasmehi so prav takšni kot so bili nekoč
 upanja polni in otroško zaupljivi
 tvoja dlan je gladka in topla
 in ko streseš z vranjimi lasmi
 se spomnim najine mladosti
 samo oči imaš temnejše
 in včasih žalostne da me boli

kdaj sem te izgubil
 kdaj sem pozabil nate
 kdaj mi je vse ušlo skozi prste

kar tavam in tavam po pogorišču
 vse tihe besede sem pozabil
 vse dotike
 samo blodim in iščem
 ne da bi vedel kaj
 in ponavljam tvoje ime v nerazumljivem jeziku

TIHOŽITJE   svit je šele slutnja
na vsem še težko leži koprena noči
samo škrtanje budilke
zloslutno škreblja v tišino

prebudim se in vem
da se je spet začelo
natančno in neusmiljeno

nepremično ležim in zadržujem dih
dlani so sklenjene kakor v molitvi
veke spuščene kakor pri mrliču
in mrzle ustnice ne najdejo nobene besede

čakam na križu rjuh
kdaj mi bo svetloba dneva obsijala čelo
kakor leden mrtvaški prt

ZIMSKA
PRAVLJICA   jesen se privleče počasi in hromo
meglena glasnica zime
grozi: za mano bo še slabše

drevesa se odenejo v sivo
jabolka so brez soka
nič se ne pocedi po polnih ustnicah
grozdi ležijo na tujih mizah
polena pokljajo po tujih pečeh
nihče radovedno ne kuka
v šolske zvezke otrok v njihove proste spise
nedeljski izleti samo odlašajo
strah pred ponedeljkovim jutrom
ponedeljek pa vselej pride
neusmiljeno kakor smrt

zima bo huda
drevje bo pokalo od mraza
ptice bodo zmrznjene padale z vej
in mi bo vseeno

VEČERNA
IDILA

sonce zatone za gozdom
kot da nikoli več ne bo vzšlo
s prvim mrakom pride trenutek
pogled osrepi
in zdrsne na ono stran ulice

na temnem pročelju hiše
se začnejo prižigati svetli kvadrati
za njimi se premikajo sence
komaj jih je mogoče slutiti
kako rad bi se jih dotaknil

iz večera v večer jih je manj
iz večera v večer
novo okno samo črna brezzoba usta

koliko časa še
pogled se ustavlja na svetlih pegah
jih ljubkuje in se z grozo sprašuje
katera bo ugasnila naslednjega dne

POLDNE

ob najvišji uri dneva se zgodi
ko sonce preži kot razbeljena ost
negibnost iz zenita
svinčeno leže čez svet

in ne morem več bedeti
in ne morem več spati

tenko vekanje se razleže
kot bi zemlja zastokala
in ta skoraj neslišni jok mi pove
da bo tudi otroke mojih otrok
čakala ista usoda

in tu je smrt
neznosna in prav nič blaga

PROČ ne bom ti segel v dlan
ne bom te objel prek ramen
svoj pogled bom obrnil stran
stisnil ustnice v molk

preveč besed si prelomil
in mi zrl pri tem naravnost v oči

vsi smo pod vešali
ampak sam mōli svojo vero
da rabelj in žrtev
nosita isto breme

odidi
tako ali tako je že prepozno

NESPORAZUM nesporazum
je beseda ki iz nje vse rase
in okoli mladega debela vsakdo
roke sklepa:
»vse mi je dovoljeno
saj je božja beseda tako rekla«

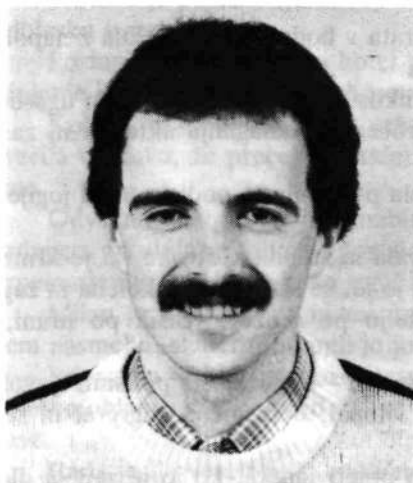
nesporazum ni izgovor
nesporazum je temni križ
na starem klancu
kdor je hotel razumeti
je razumel
kdor je onkraj
je slana črta smrti
gluhosti
molka

nesporazum se boji dotika
se boji pogleda nedolžnih ljudi
nesporazum hoče
vse nas živeti v nesporazumu

JUTRO ko zakikirika petelin
svoj enolični klic
je sonce že davno obsijalo griče

na gričih od vekomaj
stojijo cerkve in gradovi
božje in kraljevo oko
zreta navzdol
od vekov na veke

petelin s svojo rožo
pa kar kikirika
kdor spi bo spal še naprej
kdor bedi
so mu krvave srage že o prvem svitu
obarvale obraz

Igor
Karlovšek

Kletka

Pređen je prepotena bluza padla
v košaro za pranje, se je koža na
hrbtu osušila, tanka plast potu je
otrdela, se zaluskala. Neprijetno jo
je zaskominalo, segla je po zavesi ob
tušu in jo odstrla.

Vsaj deset minut.

Deset minut sama s seboj.

Stopila je še v hladno pršenje,
ki se je prelilo v gorkoto. Nasržena
koža je pozabila hladno preseneče-
nje, se odela v breskvasto oranžni
preliv in se napela.

Šumot je odplaknil slike v glavi, zaprla je oči, se sprostita. Odtekala je
kot voda po njej.

Nikjer Milana in ne zaničevanja.

Nikjer Janka in ne boleznj.

Zasadila je nohte v telo, se prisilila, da je vzdržala čedalje bolj in bolj
vročo vodo, četudi je srce nekako stokajoče, utrujeno zatrepetal.

Udarila je po ročki, kot bi odrezal, je tuš ugasnil, zadnji sledovi curka
so izginili skozi lijak, po nabrekli koži so se pobesile kaplje.